

KIS HÍR LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

AZ ÖREG HONVÉD. (Lásd a 251. lapon)

A TRANSZVÁLI KIVÁNDORLÓK.

— Regényes rajz a búrok életéből. —

(Számos képpel.)

Irta Mayne-Reid. Francziából fordította Hegedüs Pál.

(Folytatás.)

XIII. A csecsék műve.

MÓTA a karaván a movánát elhagyta, negyvennyolcz óra mult el. Megint látjuk, de minden megváltozott; a megállás helye, a tájék, sőt a kivándorlók arca is, mely ezelőtt derült és vidám, most pedig levert volt.

Egyedül a csonka négyszögben felállított szekerek emlékeztetnek a régi táborra. A karaván közelében nem látható a lovakkal együtt legelő marha, melyet a kutyák őriztek. A zajt, eleven mozgást: a csend, a rémület fájó levertsége váltotta föl.

A kivándorlók egymással még szomoru sejtelmeiket sem közölték. Komoran nézték a földet, melyet állatok tetemei borítottak.

A mérges legyek pusztító munkájukat befejezték. Azon a helyen a halál a legnagyobb ur. A karaván minden négylábu állata, a csapat minden alázatos szolgálja megdermedve, kinyujtott-lábakkal hever fájdalmas, utolsó vonaglásában.

A szerenesetlen búrok az utolsó perczig egyre reménykedtek; de a mérgezés jelei a legtöbb állaton egymás után lettek láthatók. Szörük fel volt borzolva és a forró égöv alatt úgy dideregtek, mint ha csikorgó tél lett volna. Enni nem akartak; szemök elhomályosodott; felpuffedt szájuk szélén kelések támadtak; rémitően lesoványodtak és olykor úgy pusztultak el, mint ha meglettek volna veszve. A veszedelmessé válókat meg kellett ölni.

Mások még rendkívülibb módon vesztek el. Látszólag ezek voltak a legegészsége-

sebek, melyekről nem gondolták, hogy a *csecsék* fulánkja ártott nekik. Este nyugodtan elaludtak, reggelre kimultak.

Az állatok jó harmadrésze ily módon pusztult el, pedig az ápolásban nem volt hiány. Minden képzelhető orvosságot alkalmaztak, mert nem lehetett föltételezni, hogy annyi házi állat közül egyetlen-egy se kerülte el a *csecsék* mérges szurását. Mint-hogy a tények előttük voltak, meg kellett adniok magukat.

Valamennyi közül egyedül Hildy, Piet paripája, maradt sértetlen. Vajjon ez a szerenesés kivétel annak tulajdonítandó-e, hogy a mérges legyek támadásakor nem volt a táborban, vagy gazdája gondoskodásának? Az utóbbi volt a valószínűbb, mert Hendrik lova, mely Hildyvel egyszerre tért vissza a mována alá, épp úgy elhullott, mint a többi ló.

A mérges legyek csak nem vetettek meg egy agyoncsigázott lovat? ... Piet, aki nagyon ragaszkodott kalandjainak részeséhez, Hildy mellől se éjjel, se nappal nem távozott, és jóllehet a szegény, lesoványodott állat inkább ló-csontvázhoz, mint egészséges háttas-lóhoz volt hasonlatos, százba lehetett fogadni egy ellen, hogy a nyugalom és jó takarmánytól vissza nyeri rendes alakját.

A hely, ahová a búrok menekültek, megfelelt a kivándorlók szellemi állapotának. Vad és kopár hegy-szakadék volt. Ezt magas gránit-falak vette körül, melyek felső szélükön csaknem össze értek. Fejük fölött szikla-darab nyult ki. A szűk hegy-szakadék fölött kinyuló szikla-falon esőfóbiák és áloék virultak, melyek egy kis árnyékot vetettek az utasoknak. De a sötét és fénytelen lombot mellőzve, a szikla-falak csupaszok voltak. Se fa, se fűszál nem volt

itt. Legfőlebb kenyér folydo némi nyoma. néhány *kamee* ágairól a tákács-madárnak, hosszú, lebegő zacsóhoz hasonló fészke lógott alá.

Innét nem messze a csermely pázsittal szegélyezett tavat alkotott. A pázsiton az utasok állatai néhány napig ellegelhettek volna.

Piet és a lova ezen a helyen telepedett le. A fiatal ember az első percztől fogva elhatározta, hogy Hildyt elfogja különíteni. Hasztalan erősitgették, hogy a házi-állatok közt dühöngő betegség nem ragadós, elhatározásában nem táborithoz igazolni látszó A fiatal vad beteg-állat is

itt. Legfőlebb a völgy fenekén, ahol keskeny ér folydogált, látszott a termékenység némi nyoma. Bokrok és ritka fű között néhány *kameel-doorn* volt látható, melynek ágairól a ta-

kács-madárnak, hosszú, lebegő zacskóhoz hasonló fészke lógott alá.

Innét nem messze a esermely pázsittal szegélyezett tavat alkotott. A pázsiton az utasok állatai néhány napig ellegelhettek volna.

Piet és a lova ezen a helyen telepedett le. A fiatal ember az első percztől fogva elhatározta, hogy Hildyt elfogja különíteni. Hasztalan erősitgették, hogy a házi-állatok közt dühöngő betegség nem ragadós, elhatározásában

nem táborithatták meg, és az esemény igazolni látszott Piet makaességát.

A fiatal vadász annyira komolyan vette beteg-ápoló tisztét négylábu barátja körül,

hogy nappal aludt, míg Hildy állni és legelni iparkodott. Ha a két elmúlt éjszaka nem lett volna oly sötét, Piet éjjeli virrasztása alatt az állatok közt bolyongó emberi alakot vehetett volna észre.

alakat vehetett volna észre.

Ez a látvány a búrokat bizonyos gyanus, megfejthetetlen halálozásokról felvilágosíthatta volna; de a kivándorlóknak eszüik ágában sem volt csapatuk bár melyik jelentéktelen tagját rossz indulatu szándékkal és áruló tettekkel gyanusítani. A *ese-csék* támadása elegendő volt valamennyi marhájuk elvesztésének megmagyarázására. A főnökök bolondnak nézték volna azt, aki ily fajta gyanunak adott volna ki-

fejezést. A pusztításból senkinek sem volt haszna. Vagy nem egyaránt szenvedett-e a csapat minden tagja jelenleg és nem köllött-e rettegnie a jövő miatt a pótol-

... AZ ÁLLATOK KÖZT BOLYONGÓ ALAKOT VEHETETT VOLNA ÉSZRE.

hatatlan veszteség gyászos következményeitől?

A szekerek, melyek ezentul haszna-vehetetlenek voltak, úgy álltak, mint a vitorlátlan hajók vagy szárazra kihuzott gőzösök. Sehogyan sem lehetett megmozdítani őket.

Mi sors várta a sivatagban a szerencsétlen búrokat, akik útjokat nem folytathatták?

Mint hogy rettenetes helyzetükből a szabadulásra nem találtak semmiféle módot, mély komorságba merültek; úgy látszott, mint ha azt várták volna, hogy a halál őket is lekaszálja.

A szikla-fal lehullott köveire félre ülve, melyekkel a szűk völgy tele volt, a három főnök titkos tanácskozást tartott.

— Micsoda szerencsétlenség! mondá először Rynwald Klaas. Szarvas-marháink még hagyján! A fiatalok vadásztak volna, hogy húst szerezzenek, az asszonyok és gyermekek pedig lemondtak volna a tejről. De hát sem lovunk, sem ökrünk, vagyis: semmit sem bírunk elszállítani. Mi lesz velünk?

— *Velünk?* kiáltá Blom Hans. Ha csak magunknak kellene szabadulnunk innét, ha száz meg száz kilométert kellene is gyalogolnunk, ez csak fáradtság és idő kérdése volna; de mit csinálnak a nők és kedves, szegény gyermekeink?

— Iszonyu! Oly közel jártunk célunkhoz és lehetetlen elérnünk, folytatá Rynwald Klaas. Szeretném tudni, micsoda nagyobb baj érhet még bennünket annál, melyet kiálltunk?

— Ne essünk kétségbe, barátaim, mondá nekik az öreg Van Dorn Jan jóindulatu tekintélyének hangján, ahogyan két társával beszélni szokott. Elismerem, hogy gonosz zsák-utezában vagyunk; de vala-

mely akadályt nem úgy győzünk le, és nem úgy szabadulunk meg, ha elbátortalanodunk. Mutassuk meg, hogy elszánt férfiak igazi és méltó vee-búrok vagyunk.

Ez a buzdítás felbátorította Rynwald Klaast és Blom Hansot, akik kétségbeesésük miatt még el is pirultak.

A főnök így folytatá:

— Keressük együtt a módját annak, mikép szabaduljunk ebből a helyzetből.

— Ez igen egyszerű lenne, ha csupán férfiak volnánk itt, mondá Blom Hans.

— Mit tennél? kérde a főnök

— Mostani helyzetünkben, minthogy barmaink elvesztése miatt tönkre vagyunk téve, vissza kellene fordulnunk és hazánkba kellene vissza térnünk. Ott foglalkozást találnánk és régi ismerőseink között talán akadnának emberek, akik becsületességünkben megbizva, egy kis csapat marhát adnának kölesön, melyet fölnevelnénk és mely adósságunk megfizetése után új vagyunk alapja lenne.

— És függésbe jutnánk, melytől pedig menekülni akartunk! kiáltá a főnök. Angolország alattvalói lennénk, mi, akiknek ősei gyarmatosították Transzvált és szenvedéseikkel, valamint a vadak és az égalj elleni küzdelmeikkel a szabad búrok szabad hazáját teremtették meg belőle. Inkább haljunk meg itt, semhogy nyakunkat jogtalan szolgaság jármába hajtsuk!

— Aztán meg, tette hozzá Rynwald Klaas, a főnök nézetét támogatva ily módon, Blom barátom, te nem veszed számitásba a *karrun* való átvonulás nehézségeit. Már akkor is elég bajjal járt, mikor karavánunknak még voltak ökrei és lovai. Ehhez járul még, hogy a nőkre és gyermekekre nem vagy tekintettel, akik a *karrun*

EGY K után

csak egy tehát a k sár tartal éhes volt, amit evet még csak Nagyon Nevetnie meg Biri az még ne Megbirkó Mialatt t egyre gár

— Ki sonka! Ép vékonyra Nini, hát fiók! Teg bizonyosa szegényké micsoda? kacs me dett, hogy hogy kuk ez mi? T No, ennél meg irós nesze sem De mikor van. Már csupán h Vicza-ozs bált trak Még az Ferke el

ROSZCSONT FERKE SZÜRETI KALANDJA.

Irta Ida néni.

(Folytatás.)

EGY kicsit fülelt: hát ha valaki jön utána?... De csönd volt körülte. Még csak egy levélke sem zörrent. Hozzá látott tehát a kedves munkához és kirakta a kosár tartalmát. Mert mi türes-tagadás: olyan éhes volt, mint a farkas. Az a kis szőlő, amit evett volt, meg sem kottyant, attól még csak gyarapszik az ember ótvágya. Nagyon is elkelt nála a bő uzsonna. Nevetnie köllött, mikor látta, mire hívta meg Biri néni az egész rokonságot. Hiszen az még neki, Ferkének egymagának sem elég. Megbirkózna ő kétszer annyival. Meg ő! Mialatt tömkölte magába a jó falatokat, egyre gáncsoskodott:

— Ki látott ilyet? Három szeletke sonka! Éppen a fél fogamra való. És milyen vékonyra vágta! Átlátszó, mint a fátyol. Nini, hát ez itt csibe? Valóságos verébfiók! Tegnap bujt ki a tojásból. A néni bizonyosan a régi csürben szedette ki szegénykét és megsüttette. Ez meg itt micsoda? Kacsa-pecsenye talán? Ez a kacsa meg nyilván hangya-tojáson nevedett, hogy ilyen sovány. Fogadni mernék, hogy kukoriczát soha sem is látott. Hát ez mi? Turós lepény? Az szeretne lenni. No, ennél különbet süit a mi Katánk. Ez meg irós-tészta? Olyan felfujt valami: nesze semmi, fogd meg jól! Nem szeretem. De mikor jobb nincs! Itt meg pogácsa van. Már ez teszi, nagyon jó. Mért hogy csupán hat szem van belőle? Valóságos Vicza-ozsonna! Mint mikor Erzsike a bubáit traktálja!

Még azt megbocsáthatná Biri néni, hogy Ferke elcsente a nagyszerű ozsonnát; de

hogy az irós-tésztáját nem dicsérte, ezért elevenen megpörköltette volna. Jó szerencse, hogy nem hallotta Ferkének fitymáló szavait. Hiszen éppen az ő irós-tésztájáról volt híres Biri néni az egész vármegyében, de még azon túl is. A grófné francia szakácsa is elkérte a receptjét, és egy ilyen haszontalan ficzko gáncsoskodni mer benne!

Hanem hát jó, nem jó: Ferke begyürte az utolsó morzsáig az irós-vajas tésztát meg a pogácsát is, meg mind az apró cukor-süteményt, amit a kosárban talált. Meg nem olvastam, hány volt. Ez okból nem is mondhatom: azért fértek-é a Ferke urfi gyomrába, mert Biri néni keveset tett a kosárba; vagy mert a gyerekek olyan feneketlen bendője volt? De nini! A kosár fenekén nagy meglepetés várta Ferkét. Mi volt ott? Mi ám? Találjátok ki! Hát egy karesu, keskeny üveg. Lehetett ugy félliteres, telides-teli arany-sárga édes aszu-borral. Jól be volt dugaszolva, le is pecsételve, de Ferkét az nem bántotta. Szomjas volt. A sok étel után csak ugy vágyódott egy kortyra. Szaporán hozzá is fogott, hogy kihuzza a dugót. Bezzeg jó lett volna most a híres tollkés, melyet Sándor bácsitól kapott és a borotválási históriánál Laczival el-meg vissza-cserélt. De azt már rég oda adta Rontó Pálnak egy katulya pattogó, színes gyujtóért. Mégis, egy-két hosszú szöggel meg az éles fogával olyan ügyesen dolgozott a koma, hogy kedvére ihatott. Már a harmadik kortynál csillogott-villogott a szeme. (Lásd a 250. lapon.) Az volt ám a bor! Éppen Ferkének való, kár is volna másnak. Ugy szította a drága nedvet, mint csecsemő az édes anya-tejet. Mikor az utolsó csöpp is leszaladt a torkán, az üveg

szépen kifordult a szájából, a gyerek lehanyaglott a füre és elcsucsult altató dal nélkül.

Mert már az a természete az igazi jó tokaji asszu-bornak, hogy szelidnek lát-

szik ugyan mint a tejfel, de bizony erősen megfogja, megkötözi az embert. Észre sem veszi, nem is mámoros tőle aki issza. Egyszerre azonban elszibbad és alszik mint a bunda. Ferke barátunk is így járt.

... MÁR A HARMADIK KORTYNÁL CSILLOGOTT-VILLOGOTT A SZEME.

(Lásd a 249. lapon.)

Nyugodtan hortyoghatott, nem háborgatta semmi és senki. Még azt az irtózatosságot sem hallotta, amit Biri néni csapott, mikor rátért a szörnyű fölfedezésre, hogy eltűnt a nagyszerű uzsonna. Pedig a kövek

is megmozdultak a hegyen, úgy kiabáltak. Kerestek, kutattak, de hiába! A szedőket vette gyanuba. Ezek rettenetesen megharagudtak, cserben akarták hagyni és fenyegetőztek, hogy még bepörlik becsület-sér-

tésért,
néni, u
a sérte

A r
akart
készite
ilyen c
— E
nem já
Csak a
sajnáló

A k
a néni
azt a
megesz
nát. D
hová le
kára :

ostobá
Talán
66-iki
Mikor
don k
Ugy-é

Bösi
akinek
a kosá
szeme
hogy
tudta,
igazi h

A v
nem b
egyéb.
ugy is
egyeb
nem i
Biri
vére.

tésért, amiért tolvajoknak mondja őket a néni, úgy, hogy kénytelen volt megkérlelni a sértett embereket.

A néni dühös volt. Ő az egyszer ki akart tenni magáért, nagyszerű uzsonnát készített, itt is vannak a vendégek és ime!... ilyen csufság esett meg rajta.

— Ha nem tudnám biztosan, hogy Ferke nem járt erre, mondá, azt hinném: ő tette. Csak azt a drága 66-iki finom aszu-bort sajnálom!

A kis pajkos Vidáné avval vigasztalta a nénit: hát ha nem is hozták ki a szőlőbe azt a nevezetes elemózsiás kosarat? Majd megeszik otthon nála vacsorának az uzsonnát. De már erre a néni igazán nem tudott hová lenni mérgében. Ráförmedt az asszonykára:

— Ugyan hugom, ne beszélj már ilyen ostobát! Hát részeg vagyok-e vagy bolond? Talán azt hiszed, én ittam meg azt a flaskó 66-iki aszu-bort, és már elment az eszem? Mikor hát én tettem ide a kosarat, a tulajdon két kezemmel, ide ebbe e sarokba ni! Ugy-e Böske?

Böske volt az a szerencsétlen szolgáló, akinek a gondjára volt bizva tulajdonképen a kosár. Ki is kapott volt már a nénitől. A szeme úgy meg volt dagadva a sirástól, hogy alig látott. Aztán szepegett, mert tudta, hogy otthon majd lesz még csak az igazi hadd el hadd, ha elő nem kerül a kosár.

A vendégek csitították Biri nénit, hogy nem baj. Van itt szőlő elég, nem is köll egyéb. Beérik ők avval is; hisz' voltaképen úgy is illik, hogy a szüreten nem eszik egyebet az ember csak szőlőt. Jobbat nem is kívánhat. Ha ők nem bánják hát Biri néni se vegye olyan nagyon a szívére. Mind ez azonban csak olaj volt a

tüzzre. Minél jobban csitították, annál jobban fájt neki.

— Könnyü nektek így beszélni! mondá. Ti már holnap nem is gondoltatok volna az én oszonnámra... nem sajnálnátok az én süteményemet!

— Oh dehogy! vágott a szavába Teréz néni. Egy hétig volna a szánkban az ize annak a jó írós-tésztának meg a pogácsának. Hiszen tudja azt az egész világ, milyen remekül tud sütni a néni! Azt mondta az uram, hogy még a püspök asztalán sem ette mását.

(Folytatása következik.)

AZ ÖREG HONVÉD.

(Képpel a czimlapon.)

*Rajta fiúk, rajta fiúk, csatába!
Csak a gyáva marad vissza magába.
Aki bátor, vitézül megy előre,
Hogy egykoron honvéd váljon belőle.*

*E szent névtől öreg szívem megdobban,
Mi a honvéd, én tudhatom legjobban:
Köztük voltam, áldom érte Istenem,
A hazáért áldoztam fel mindenem!*

*Ugy-e, ti is így tesztek majd, hogyha kell,
És a zászlót nem hagyjátok soha el!
A magyarság szent ügyének zászlóját,
Amnyi század viharának látóját.*

*Megvéditek bárki törjön ellene,
Lelkesít a híres ősök szelleme;
Azoké, kik török-tatárt levertek
És a földre órjásokat tepertek.*

*Induljatok! Fel hát fiúk, csatába!
Csak a gyáva marad vissza magába.
Aki bátor, vitézül megy előre,
Hogy egykoron honvéd váljon belőle!*

Roboz Andor.

NAGYAPÓNAK volt egy elefántesont-fejű régi séta-pálczája. Amióta Gyurka emlékezni tudott, mindig ott látta nagyapó kezében a séta-pálczát. Gyönyörű faragások voltak rajta. Gyuri is nagyon szeretett volna sétálni, kezében a szép bottal, de nagyapó soha sem akarta oda adni neki.

— Nem való az kis gyerek kezébe! mondá. Még elhagynád.

Nagyapó egyszer délután ott aludt el a karos-székében. A sétapálca a sarokba volt támasztva, senki sem vigyázott rá. Nosza, kapta magát Gyuri és oda settenkedett. Hirtelen a kezébe vette a pálczát és kiosont vele a szobából.

— No most az enyém vagy! mondta a pálczának. Addig sétálok veled, amig akarok! szólt és az erdő felé indult, ahol pajtásai játszani szoktak, akik bizonyára irigyelni fogják a pálczáért.

Mikor a kapun kilépett, kezében egyszerre csak megszólalt a vén sétapálca:

— Gyuri, ne menjünk az erdőbe. Nagyapó fölébred és akkor szüksége lesz rám. Nálam nélkül nem tud egy lépést sem tenni. Már husz esztendeje szolgálom hűségesen nagyapót. Nem akarom, hogy ne találjon rám, ha keres.

Gyuri csudálkozott ugyan, hogy a sétapálca beszél, de nem nagyon hallgatott rá.

— Mondtam már, hogy most az enyém vagy. Azt csinálok veled, amit akarok.

— Én a nagyapóé vagyok, mondá a pálca. Vigy vissza a sarokba, ott az én helyem, nem pedig a te kezében.

Gyuri mérges lett:

— Ha sokat fogsz akaratoskodni, bezuzom a fejedet! kiáltá és nagyobb nyomaték kedvéért jól oda ropintotta a pálca fejét egy szürke kőfal oldalához.

A séta-pálcza erre elhallgatott. Belátta, hogy hiába való volna minden szó. Gyuri pedig vitte nagy diadallal a vén

séta-pálczát az erdőbe, ahol pajtásai játszottak. Éppen longa méta járta s így tehát nem sokat törődtek a Gyuri sétabotjával.

GYURI PEDIG VITTE NAGY DIADALLAL A VÉN SÉTA-PÁLCZÁT AZ ERDŐBE . . .

Gyuri elsőben is Miskának, a legjobb pajtásának mutatta meg.

— Szép bot, mondá Miska; csak az a baj, hogy nincs a végiben szög.

— Persze, persze! Ez nagy baj, válaszolá Gyuri.

— De a feje! Az valódi elefánt-csontból van.

Miska vállat vont:

— Az én apámnak van egy arany fogantyus botja. Száz forintos bot.

— Ez is száz forint volt, mondta Gyuri.

— Nekem ugyan nem kéne, felelt Miska és tovább lapdázott.

A többi fiu sem vette észre a Gyuri botját. Vigan lapdázta és kiáltásuktól zengett az erdő. Gyuri is megunt az ácsorgást s a botot a fűbe ejtve, csak-hamar a lapdázók közé állott.

Késő alkonyatig folyt a játék. Aztán a fiúk hazafelé indultak. Gyurinak csak az erdő szélén jutott eszébe a nagyapó botja. Ott felejtette az erdőn.

Sebtében vissza fordult. Az erdő fái között már az alkonyati árnyak bolyongtak és a lombokat suhogtatta az esti szél. Félelmetes volt egyedül járni ott a sűrűségben. Gyuri futva ment ama hely felé, ahol a botot elhagyta. De a bot... nem volt ott.

Ossze-vissza kutatta a bokrokat, leguggolt a harmatos fűbe... sehol semmi. A bot nem volt meg. Félelmében sirni kezdett és hangosan kiáltozott:

— Kedves séta-pálca jöjj elő, ha egy kicsit szeretsz. Már nem bírom keresni tovább, mert félek egyedül az erdőn. Kedves séta-pálca ur, bocsásson meg nekem és jöjjön elő. Soha se viszem el többet!

De a vén séta-pálca csak nem jött elő.

Gyuri sirva futott ki az erdőből. A nagy fák meg utána zugták:

— Ugy-e sirsz most, te rossz gyerek?

Gyuri lehajtott fővel kullogott. Hogyan kerüljön ő már most nagyapó szeme elé?

Késő este volt már, mire a házuk kapujához ért. Tétovázva állt meg előtte, nem mert beljebb menni.

— Hol jártál Gyuri? kérdezte egy erős hang a sötétben.

Gyuri össze rezzent. Az édes apja volt. Ez megfogta a karját és vitte be a fiút a házba.

Nagyapó az asztal mellett ült és... ott volt a vén séta-pálca a kezében. De nem sokáig, mert a következő perczben már a Gyuri hátán kopogott.

Gyuri sokáig azt gondolta, hogy a vén séta-pálca magától talált haza, hogy elárulja őt. Csak később tudta meg, hogy a botot egy szegény ember találta meg az erdőn, aki hazavitte nagyapónak.

Krudy Gyula.

FOGAS KÉRDÉSEK.

(Megfejtése a 256. lapon.)

1.

A lakó-ház soh' se hallgat,
Lármát is csap néha;
Am az, aki benne lakik,
Örökösen néma.

A lakó-ház *előre* fut,
Messzi célra törve,
Am a lakó sok-felé fut:
Jobbra, balra, körbe.

2.

Én nélkülem nem lehet el senki,
Nem lehet el se falu, se város;
Egyik perczben nagy hasznokat hajtok,
A másikban: közelségem káros.
Alkotok és pusztítok is egyre,
Még a vas sem állhat ellen nékem;
Egy a gyöngém: nem szeretek inni
És mihelyest megittatok, végem...

MOSDATÁS.

Kovácséknál reggel tájba
Acsarkodás, lárma járja;
Majd megrepszti a falat:
A fél utcza össze szalad.

Am jól tudja voltaképen,
Ki is tapasztalta régen:
Hogy ilyenkor benn a házban
Vasárnapi mosdatás van.

Pista, Laczi szép két gyerek,
A tisztaság nem kenyerek.
Jó szülejük ha mosdatja,
Jajgat a két mákom-adta.

Pista ordít: »Hideg! Félek!
Jaj, hiszen már nem is élek!»
Laczi visít irgalmatlan:
»Jaj a fülem! Jaj a nyakam!«

A szomszédék kis Bélája
Jó nagyokat nevet rája,
S Laczi hangját utánozva
»Jaj a nyakam!« — kiáltozza.

Elkiáltja egyszer-kétszer,
S hozzá teszi megvetéssel:
»Ki a nyakát félti már is,
Nem lesz abból generális!«

Ábris pajtás.

INNEN-ONNAN.

Kinai furcsaságok. Ha valamelyőtök hirtelen Kinába kerülne, ugyan-csak bámulna az ott divó szokásokon. Mert bizony sok minden máskép van ott, mint nálunk. A könyvek hátul kezdődnek, a diák hátat fordít a tanítójának, ha leczkáját felmondja. Aki látogatást tesz, vagy ünnepségen jelen meg, nem veszi le fejéről a kalapot és a lehető legvastagabb cipőt húzza a lábára. Ha találkozik a házi-gazdával, nem annak kezét, hanem a magáét rázza meg. Ha a gyöngéd anya kicsiny gyermeke iránti szeretetét akarja kifejezni, nem csókolja meg, hanem orrához emeli és megszagolja. A lovas jobb felől ugrik a lóra, az aggastyán sárkányt ereget, a gyermek pedig nézi. A lakoma édességekkel kezdődik és levessel és hallal végződik. A gyász színe fehér és ugyan-csak fehérre fényesítik a cipőt, nem pedig feketére, mint nálunk. A katonai fő-méltóság nem visel fegyvert, hanem igenis, czifra himzésű szoknyát, gyöngyös nyak-lánczot és legyezőt. Akit meg akarnak tisztelni, a bal-oldalukra ültetik; az ész székhelye pedig, kinai felfogás szerint, a gyomor. Végül pedig, ha a fiugyermek idős atyja iránti tiszteletét akarja kifejezni, akkor diszes koporsóval ajándékozta meg.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIII. köt. 14-ik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

„Családi-kör.“

Helyesen fejtették meg: Csongrády Attila és Ilona, Fellegi Vilmos, Ybl Mártha (részben), Vörösmarthy Ida, Beke Berté és Gyula, Pap Irma és Zsigi, Geréb Andor, Eichner Ernő és Bandi (részben), Sinkovits Ilma, Biró testvérek, Pap Lili és Gizi, Péterfy Juliska és Jenő, Garai Lujza és Manczi, Mérey Dalma, Csécsi-Nagy Imre, Werner Janka és Margit (részben), Sztotyori-Nagy Etelka és Tibor, Véghelyi Lajoska, ifj. Schiller Miklós, Masjon Márta és Vili, Haitsch Emmy, Ella és Ilon, Vatyay Mariska, Hauer Irén, Poór Erna, Jurenák Gizi, G. Hunyady Ferencz, Kövesi

Pali és Elek, Borhy Margit, Totis Margit, Ilona és Blanka, Péterfy Vilma (részben.) Kílczér Gyula és Edith, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Perl Erzsike, Rhédey Zoltán, Csatóry János, Medveczky Sándorka és Margitka (részben), Veizer Arthur, Milutinovits Corinna, Frankl Lilly.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Véghelyi Lajoska, Esztergom*, kinek a jutalom-könyvet (»Az ifju Anakharzis utazása Görögországban.« Irta *Barthélemy*, a magyar ifjuság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*, képekkel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXIII. köt. 13-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Péterfy Vilma.

FOGAS KÉRDÉSEK MEGFEJTÉSE.

(Lásd a 254. lapon.)

1. A víz és a benne élő hal. — 2. A tűz.

CSILLAG-REJTVÉNY.

	É	A	Z	
T				B
				N
T				
				U
E				
				E
I				
	Z			R
		V	M	

Egyik betűnél elkezdve, jobbra mindig átugorva, egy igaz mondásra fogtok találni.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Robinson Crusoe élete és kalandjai.“

Átdolgozta *Donátsy Ferencz*. Hat színnyomatu képpel és számos szöveg-rajzzal, diszes kötésben.

Tér szűke miatt „Forgó bácsi postája“ a jövő számra marad.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.